

Zamyslenie pri betleheme...

O svätom Františkovi z Assisi, ktorý vo svojej veľkej láske k Ježišovi, dopomohol k zavedeniu slávenia sviatku Vianoc, sa hovorí, že podľa jeho pokynov stáli v jaskyni v Grecciu na Štedrý večer pri jasličkách Jezuliatka živý vôl a osol. Rozhodol sa ale ešte o niečo viac. Urodzenému pánovi Jánovi povedal: „Chcel by som prebudiť čo najúplnejšiu spomienku na dieťa Ježiša, ako sa narodil v Betleheme, i na všetko trápenie, ktoré musel znášať počas svojho detstva. Chcel by som vidieť svojim telesným zrakom, aké to je ležať v jasliach a spať na sene medzi volom a oslom.“

Hĺbka lásky priviedla svätého Františka práve ku tomu, aby sa čo najsilnejšie vžil do situácie a do života, ktorý prežíval Ježiš, keď prišiel z Neba a stal sa človekom. Aj nás láska a úcta k nášmu Vykupiteľovi vedie k zamysleniu. Stojíme pri betleheme a pozeráme sa na známy výjav: Mária s dieťaťom Ježišom, svätý Jozef, pastieri, zvieratá okolo atď. Tento obraz nás odpútava od zložitosti každodenného života a v našej mysli vyvoláva spomienky na detstvo, na krásu a jednoduchosť detského života i na tú jednoduchosť a nádhru, ktorú Boh vložil do tajomnej chvíle Ježišovho narodenia. Veru, zdá sa nám tento obraz neskutočným, možno ľudovo umeleckým... Chceli by sme zvolať, poznačení chorou mentalitou dneška, ktorá vidí vo všetkom len ťažkosti a problémy: „Nie, to nemohlo byť také jednoduché, také pokojné, také radostné!!! Veď, čo jedli, čo pili, ako ho umývali?“ A tak sa v nás z toho krásneho obrazu Vianoc stane dráma o prežitie.

Takí sme my ľudia dnešnej doby. O všetkom pochybujeme, za všetkým hľadáme podvod, či chytráctvo a všetko podrobujeme analýze nášho rozumu až nám z toho všetkého oťažieva hlava i nohy. O perutiach radosti a uvoľneného šťastia môžeme len so strachom snívať a umárame sa v stresoch a v chaose. A všetko to je len v jednej veci: v našej dôležitosti. V nedôvere sme odsunuli Boha z nášho života a všetko ťažisko úloh, zodpovednosti za vlastný život i za život iných sme postavili len a len na sebe. Niekedy sme dokázali ešte dôverovať človeku, aspoň najbližšiemu: manželovi, manželke, otcovi, mame, ale i tu veľmi neveríme a najhoršie, že už aj seba prestávame veriť... Gilbert Keith Chesterton raz ostrovtipne povedal: „Anjeli môžu lietat, pretože sami seba berú na dosť ľahkú váhu.“ Uvoľniť sa, to znamená nepostaviť ťažisko v sebe, ale v Bohu. Neopierať sa o seba, ale o Božiu moc, múdrosť i lásku. Potom sa srdce stane ľahkým, potom sa

stane slobodným. Boh sa nebál vložiť do rúk človeka, aby sme sa my, nebáli vložiť do Božích rúk. Svätý František známy svojou jednoduchosťou a radosťou hovorieval: - Vianoce, toto je sviatok sviatkov, lebo v tento deň sa Boh stal malým dieťaťom a sal mlieko ako všetky ľudské deti. - Jedna z hlbokých myšlienok Vianoc je práve táto: Boh sa stal človekom, aby sa nám celkom pripodobnil. Stal sa nám vo všetkom podobným okrem hriechu a svoje Božstvo ukryl v ľudskej prirodzenosti. Boh chce vzbudiť našu dôveru, obrazne povedané ako lekár, ktorý ide bývať s malomocnými, aby sa mu dali vyliečiť a neutekali v strachu pred ním...

Boh nás nezbavuje zodpovednosti a starosti o to, čo nám zveril, ale bdie nad nami a pomáha nám v tom, čo my sami nevieme, nemôžeme, alebo nevládžeme. Panna Mária bola veľmi múdra žena a dobrá matka. Medzi riadkami sa môžeme dozvedieť o jej zručnosti a duchaplnosti. Svätý Jozef bol starostlivý manžel, ktorý napanikáril, nenechal svoju manželku, ale zaiste bol pri nej, keď ho najviac potrebovala a zabezpečil čo sa dalo... O ostatné sa postaral Nebeský Otec. Poslal anjelov, dal zažiarit hviezde a potom sa postaral i o to, čo v tej chvíli najviac potrebovali. Pastieri priniesli jedlo a teplé prikrývky. Traja králi peniaze a istotu v dôkaze múdrosti prebývajúcej vo svete, že prišiel v tomto dieťati na svet ten, koho očakávajú národy. A keď to už inak nešlo Boh sa prihovárал Jozefovi i vo sne a povedal mu, čo má urobiť... Boh dôveruje človeku, vkladá sa do jeho rúk a my dôverujeme Bohu a nechajme sa ním viesť. On nám necháva našu samostatnosť, tvorivosť i zodpovednosť... Nechce mať z nás nesamostatných otrokov, ale svoje deti, ktorým vždy rád a vo všetkom pomôže. Len mu dôverujeme a nemyslíme si, že všetko vieme, že všetko samy dokážeme a že všetko iba od nás závisí... Vráťme sa ku jednoduchosťi detí a vráti sa k nám i nádej, istota a úprimná radosť života. Keď kladieme do svojich betlehemov dôverne známe postavičky, mali by sme Boha prosiť o to, aby dal nášmu srdcu tú jednoduchosť, ktorá dokáže v dieťati odhaliť Pána – ako to dokázal kedysi svätý František v Grecciu. Potom sa stane aj s nami to, čo povedal Tomáš z Celana po polnočnej omši v Grecciu: „Všetci sa vrátili domov naplnení radosťou.“

Mário Orbán

Vianočný dar

*Milosrdenstvo sklonilo sa k zemi.
Ak ho zbadáš, neostaneš nemý...
Plienočka, slama i nebo plné hviezd,
anjeli, čo volajú ľudí
z poblúdených ciest...*

*Milosrdenstvo vnára sa
do duše človeka,
Láska dáva ruku láske,
To je pravda odveká.
Pastieri, mudrci držia v rukách Syna
a Mária zatiaľ ruky k Bohu spína...*

*Milosrdenstvo hojí rany hriechu,
neodolá slzám a detskému smiechu.
Vo sviatosti zmierenia
čaká ľudské mláďa,
Ježiš volá, potí sa krvou,
s láskou teba hľadá.*

*Milosrdenstvo - svetlo bielej Hostie,
o tridsať tri rokov
sa v nej Kristus ukryje.
Odvtedy, každý deň i v túto hodinu,
chce sýtiť,
žehnať celú ľudskú rodinu...*

*Milosrdenstvo –
tie obyčajné drevené jasličky,
pre deti samozrejmosť,
veď Boh ich nazval:
„Maličkí“. Pre dospelých - túžba:
„Aby sa v srdci narodilo dieťa.“
V Eucharistii
Boh svojou prítomnosťou
prikrýje ťa.*

*Vianoce ?
Nie stromček ani dary zeme,
lež čisté srdce, čo v nás drieme...
Z diaľky počuť nežné slová:
„Bezo mňa sa nevráťte na cestu do
domova.“*

*Vianoce? Stopa milosrdného Boha.
Vstúpiť do nej môže len bosá noha.
Človek s ranami i darmi,
čo v sebe nosí,
kľáčiaci pri jasliach
o milosrdenstvo prosí...*

Túto otázku sme neraz vyslovili. Robíme možné aj nemožné, len aby sme si získali dôveru tých, na ktorých nám skutočne záleží.

Matúšovo evanjelium nám dáva nahliadnúť do konania Boha usilujúceho sa o dôveru človeka. Matúš písal svoje evanjelium pre kresťanov obrátených zo židovstva, u ktorých všetky starozákonné texty a proroctvá tvorili pevný základ náboženského poznania. Matúš to ešte viac zvýrazňuje úryvkom z Knihy proroka Izaiáša. „Hľa, panna počne a porodí syna a dajú mu meno Emanuel, čo v preklade znamená: Boh s nami“ (Mt 1. 23).

Podľa Izaiášovho proroctva malo byť narodenie Emanuela znamením pre kráľa Achaza aj pre celý jeho ľud. obkľúčený asýrskym vojskom v Jeruzaleme. Znamenie dokazovalo, že Boh stojí pri svojom vyvolenom, ale ustráchaný Achaz ho odmietol. Mocný Boh Izraela pre neho nepredstavoval reálnu pomoc. Poznáme aj iný prípad. Mladý Gedeon žiadal a dostal niekoľkonásobné Božie znamenie prostredníctvom ovčieho rúna, čo ho naplnilo dôverou a postavil sa na čelo svojho ľudu.

Teraz, v období sviatkov Ježišovho narodenia, sa pozrime na betlehetský výjav práve cez tento zorný uhol. Slovo od Otca vstupuje fyzicky do dejín ľudstva. V betlehemskej maštalke sa dívame na živé znamenie od Boha. Naozaj vstúpil medzi nás. Tak ako pre Gedeona holo znamenie od Stvoriteľa pevným bodom, o ktorý sa opierala jeho dôvera v Boha, tak je aj pre nás

narodenie Spasiteľa ohlásením Božej podpory a zaangažovanosti v náš prospech. Vianočný čas je okamih dôvery v Boha prinášajúci ovocie kresťanskej nádeje.

Jaroslav Ivančo

*Na Vianoce, slnko Božej lásky
nech Vám žiari nad domovom.
Nech ožije náš kraj,
v dobrých skutkoch s dobrým slovom.*

Liturgický kalendár

24.XII. pondelok	sv. Adam a Eva
25.XII. utorok	Narodenie Pána – Slávnosť s oktavou
26.XII. streda	sv. Štefan, Prvý mučeník - sviatok
27.XII. štvrtok	sv. Ján apoštol, evanjelista - sviatok
28.XII. piatok	sv. Neviniatka, mučeníci - sviatok
29.XII. sobota	sv. Tomáš Becket, biskup, mučeník

Štedrá večera

Štedrá večera je príležitosťou na prehĺbenie rodinných vzťahov. Pri nej kresťanská rodina, ktorá podľa tradície každý deň žehná prestretý stôl a ďakuje Pánu Bohu za dar jedla, urobí to ešte úprimnejšie a sústredenejšie. Duch modlitby a vianočných piesní len umocní radosť a pokoj v rodine.

Polnočná svätá omša

Bezprostrednou prípravou veriacich na slávenie polnočnej svätej omše môže byť účasť na liturgickej hodine posvätného čítania alebo na vigílii pozostávajúcej zo spevov, čítaní a prvkov ľudovej zbožnosti.

Na začiatku svätej omše môže byť spievané ohlásenie narodenia Pána podľa Rímskeho martyrológia. Tam, kde je to vhodné, modlitba veriacich môže byť aj vo viacerých jazykoch. Pri prinášaní obetných darov vždy má byť konkrétna spomienka na chudobných. Na konci bohoslužby sa môže dať veriacim pobozkať obraz Dieťaťa Ježiša a umiestniť ho v jasliach, pripravených v kostole alebo v príľahlých priestoroch.

Sväté omše vo Vianočnom období

24.XII. pondelok

- 8.00 na úmysel ordinára
- 22.00 za dobrodincov Cirkvi vo Vištuku

25.XII. utorok

- 8.00 na úmysel
- 9.15 za farníkov
- 17.00 jasličková Slávnosť animovaná deťmi

26.XII. streda - druhý deň v oktáve Narodenia Pána

- 8.00 na úmysel
- 9.15 za farníkov

27.XII. štvrtok - tretí deň v oktáve Narodenia Pána

- 8.00 na úmysel ordinára

28.XII. piatok - štvrtý deň v oktáve Narodenia Pána

- 18.00 + František Královič, manž. a synovia

29.XII. sobota - piaty deň v oktáve Narodenia Pána

- 17.00 + Jozef Pastucha, manž., synovia a nevesta

Upratovanie kostola č.d. 421 – 456

30. XII. Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa (A)

- 8.00 + Ján Petráš a manž. Anna
- 9.15 + Rudolf Jurčovič

**Pri tejto sv. omši bude obnovenie
manželských sľubov**

I porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel...

Jn 2,7

Polnočná svätá omša

Je jeden deň v roku, veľmi teplý, hoci decembrový, keď srdce napĺňa nekonečná túžba za domovom, kde je otec, mama, deti, kde je šťastie. Práve Ježiš, Božie dieťa, prináša šťastie do ľudského srdca a skutočný pokoj svetu.

Časť z tohto šťastia budeme môcť postrehnúť v detských tvárach, keď nájdú darčeky pod stromčekom, ale rovnako rýchlo príde aj sklamanie, keď uvidíte, ako svoje hračky nechajú v kúte svojej izby a s netrpelivosťou sa budú pýtať:

„Kedy pôjdeme domov?“ „Kedy pôjdeme k babke... na polnočnú?“

Deti sú nenásytné a stále potrebujú iný druh šťastia. Možno sa zajtra ocitnú vo vašom náručí, dychtiac po vašom objatí či bozkoch. Vtedy v ich pohľade zbadáte, čo je pre nich skutočné šťastie. Svojím detským spôsobom vám povedia: „Som šťastný, pretože viem, že ma miluješ.“ Tie malé deti prechádzajú nevedomky od darov budú hľadať istotu, že sú milované.

Nemôžeme byť skutočne šťastní, keď najprv nemáme istotu, že sme milovaní. A práve Božie narodenie je zázračným vyznaním lásky, ktorú Boh dáva ľuďom vo svojom Synovi Ježišovi.

A z lásky k tebe zostal v Eucharistii, v tej bielej hostii, pretože ňa miluje a chce, aby si sa s ním stretol vo svätom prijímaní. Chce, aby si mal chuť deliť sa s radosťou, pokojom a optimizmom, ktorý vyplýva zo stretnutia milosrdnej lásky. Vianoce sú sviatkom tých, ktorí prijímajú lásku, ktorí veria, že sú milovaní nekonečnou a bezpodmienečnou láskou. Sám Ježiš im to prišiel povedať. To je najväčším obsahom zjavenej pravdy. Ona môže otriasť životmi tých, ktorí ako deti v náručí svojich rodičov uverili v lásku svojho „Otca, ktorý je na nebesiach“. Tých, ktorí dovoľia, aby ich milovali, a tiež tých, ktorí sa dajú formovať milosrdnej láske, prostredníctvom ktorej sa každý deň čoraz viac stávajú Božími deťmi.

Raz som počul, ako dva a pol ročné dieťa, ktoré len čo začalo trochu hovoriť, položilo svoju malú hlávku na mamin hrudník a udivene zašušlalo: „Mami, niekto tam klope, mami, niekto tam je!“ Kým srdce človeka tlčie, to znamená, že žije, a teda môže milovať. Brat môj! Môže tvoje srdce biť láskou k manželke a deťom? Sestra! Môže tvoje srdce biť láskou k manželovi a domovu? Môže tvoje srdce biť silnejšie k tej Cirkvi, k tej farnosti, k tým duchovným cvičeniam, ktoré nás chcú odpútať od zla, aby sme sa naučili vidieť ľudí. Ľudí smutných, nemilovaných, opustených.

Preto ňa prosím, aby sme toho Ježiša, ktorý sa nám všetkým narodil, nepoložili do jasličiek, ale aby bol v našich srdciach a aby sme si ho odniesli do našich domov. Aby toto Božie Dieťaťo nikdy nebolo tebou opustené a ponechané len tradícií polnočnej svätej omše raz za rok.

Prosím ňa o to, lebo len toľko mi je dovolené... V mene tohto Nemlunviatka, ktoré nehovorí, ale predsa hovorí... Prosím ňa.

P. Bogdan Rudnicki SAC

Keď som v júli začal písať článok o Božom narodení (Vianociach), nemal som žiadne vianočné nadšenie. Ťažko je ho mať, keď je leto v plnom prúde, stromy sú krásne zelené a kvety na lúke hrajú rôznymi farbami - ako v takom prostredí možno cítiť Vianoce?

Možné to však je. Pripomenul som si stretnutie s mojim priateľom misionárom z Brazílie. Porozprával mi o svojich prvých Vianociach v Riu de Janeiro. Tam sú sviatky Božieho narodenia práve v lete. December je v Brazílii začiatkom leta, keď je čas opaľovania sa na krásnych plážach, kúpe sa v osviežujúcom oceáne a čerstvé pomaranče si môžete odtrhnúť priamo zo stromu. Z tohto stretnutia s ním mi utkvela v pamäti jedna myšlienka: „Ako som sa v tieto prvé Vianoce cítil v Brazílii čudne. Bez snehu, bez vianočného stromčeka, ďaleko od blízkych. V nedostatku tohto všetkého, čo sa mi spája so sviatkami, zažil som to, čo som najviac potreboval - Spasiteľa. Pochopil som, že v tieto sviatky ide o Ježiša z Nazaretu. Ide tu o jednu noc, tichú a svätú, v ktorej sa zrodil Ježiš.“

Tieto slová môjho priateľa o betlehemskej noci, prežívanej v Brazílii, spustili v mojom srdci melódiu koledy Tichá noc, svätá noc, ako aj históriu, ktorá je s ňou spojená. História tejto koledy vám, chcem dnes rozpovedať. História, ktorá ukazuje, akým predivným spôsobom milosrdný Otec opakuje v našom živote betlehenskú noc.

Bolo to v rakúskom Salzburgu, meste, kde sa narodil Wolfgang Amadeus Mozart, veľký hudobný génius. Skomponoval tisícky skladieb. Rok po jeho smrti v roku 1792 sa o niekoľko domov ďalej narodilo dieťa, ktoré vo svojom živote napísalo len jednu skladbu, jednoduchú koledu. Dieťaťu dali meno Jozef. Jozef Mohr, chlapec sa narodil ako nemanželské dieťa. Jeho otec sa nechcel vystaviť potupe a stratiť postavenie v rakúskej armáde, preto nechal chlapca s jeho matkou Annou. Nechcel s ním mať nič spoločné. Nielen chlapcov otec, ale mnohí ľudia sa odvrátili chrbtom k mladej žene s dieťaťom do takej miery, že sa nikto nechcel stať jeho krstným otcom. Jediný, ktorý s tým súhlasil, bol miestny kat. Malý Jozef žil svoj život v samote a tichu. Ktosi z farnosti sa ujal chlapca a zapísal ho do školy. A pretože mal pekný hlas, vzali ho do spevokolu. Chlapec rástol v milosti u Boha aj u ľudí.

Keď Jozef dovŕšil 16 rokov, vstúpil do seminára, kde sa ponoril do sveta kníh, do teológie a modlitieb. Študoval veľmi vytrvalo a s chuťou. Po krátkom čase sa ukázalo, že Jozef sa nemôže stať kňazom, lebo je nemanželský. Také boli v tom čase cirkevné predpisy. Bolo potrebné zvláštne povolenie od pápeža. Jozef toto povolenie dostal a vo veku 22 rokov bol vysvätený za kňaza. Vtedy za začalo verejné účinkovanie kňaza Jozefa. Pracuje ako duchovný otec v rôznych farnostiach. Nakoniec sa stáva farárom v novej farnosti sv. Mikuláša v rakúskom Obendorfe. V decembri v roku 1818, niekoľko dní pred Vianocami, sa stalo niečo, čo napokon prinieslo na svet krásnu koledu. Pôkazil sa kostolný organ. Zistilo sa, že myši nahryzli mechy zhromažďujúce vzduch, ktorý sa neskôr dostáva von cez píšťaly a vydáva rôzne zvuky. Kostolné myši spôsobili, že organ zostal úplne nemý. Znepokojený a smutný takouto vecou sa kňaz Jozef vydal na prechádzku po okolí a rozmyšľal, aká to bude vianočná omša bez zvuku organu. Ako sa tak prechádzal, zažil veľmi podobné ticho v okolí, ktoré ho obklopovalo. Kňaz Jozef sa zastavil pri rieke. Sneh padal pomaly a majestátne. Očaril ho hrebeň hôr pred jeho očami. Táto chvíľa spôsobila, že svoje srdce a svoju predstavivosť preniesol na kopčeky v Betleheme, do betlehemskej maštale. Do tamtej noci, do tamtoho ticha, do tamtých narodenín, ktoré zmenili chod ľudských dejín, do chvíle, v ktorej sa narodil Ježiš. Kňaz Jozef očami duše vidí Máriu a Jozefa. Vidí Dieťa a pastierov. Vidí zvieratá a anjelov. Unesený týmto zážitkom sa rýchlo vracia na faru a píše verš začínajúci sa slovami Tichá noc, svätá noc. Pomyslel si, že k

týmto slovám je potrebná hudba. Vtedy, deň pred Vianocami, pribehol k svojmu kamarátovi, rakúskemu organistovi a skladateľovi Františkovi Gruberovi. Prečítal mu to, čo napísal, a poprosil ho, aby tieto slová vložil do jednoduchej hudby na husliach alebo gitare, lebo organ v kostole mlčí.

A takýmto spôsobom sa narodila najkrajšia koleda na svete. Táto koleda po prvýkrát zaznela v Kostole sv. Mikuláša v Obendorfe. Dnes je preložená do vyše 124 svetových jazykov a hrá sa na všetkých možných hudobných nástrojoch. Zvučí v každom dome, nemocnici, sirotinci, útulku - v každom srdci.

Skúsenosť ticha z pokazeného organu sa stala pre kňaza Jozefa inšpiráciou na napísanie tejto peknej koledy a prežitie tejto jedinej noci Božieho narodenia. Asi je potrebné, aby sme sa aj počas tohtoročných sviatkov postarali o takúto chvíľu ticha, v ktorej sa srdcom a dušou preniesieme do Betlehema a uvidíme narodeného Ježiša, ktorý kvôli nám prišiel na svet. Možno práve koleda Tichá noc, svätá noc a história jej vzniku bude pre nás inšpiráciou, aby sme prežili takýto moment v tomto vianočnom čase. Možno sa naše ťažkosti a neúspechy, ktoré v živote zažívame, stanú príležitosťou na zrodenie niečoho pekného a prekvapujúceho, tak ako to bolo v prípade kostolného organu, ktorý pokazili myši. Aj myši môžu niekedy prispieť k zrodu prekrásnych umeleckých diel.

Boh určil čas Ježišovho narodenia v Betleheme pred 2 000 rokmi. Dnes my môžeme určiť čas Božieho narodenia uprostred nás tak často, ako chceme. Môžeme určiť čas Božieho narodenia v našom živote vtedy, keď sa budeme snažiť o takú chvíľu ticha, ktorá nám pripomenie ticho onej noci. Môžeme určiť čas Božieho narodenia vtedy, keď naše námahy a ťažkosti zoberieme ako miesto narodenia niečoho neočakávaného. Postarajme sa o takú chvíľu pre seba a tiež pre našich najbližších. Pamätajme, že dokonca aj myši nám môžu pomôcť prežiť Vianoce. Boh, Otec milosrdenstva, nás vedie k Ježišovi rôznymi cestami.

Dodám len toľko, že organ v Kostole sv. Mikuláša bol opravený hneď po sviatkoch. Prvou skladbou, ktorá na ňom vtedy odznela, bola, pravdaže, koleda Tichá noc, svätá noc.

P. Krzysztof Marcyński SAC

NÁVOD NA ŠTASTNÝ ŽIVOT Nauč sa tešiť z maličkostí • Každého v živote stretávajú chvíle žiaľu i radosti, preto sa snaž, aby smiech prevážil slzy • Neber sám seba príliš vážne • Nemysli si, že práve ty by si mal byť uchránený od nešťastí, ktoré stretávajú ostatných • Nemôžeš sa páčiť všetkým, preto sa príliš netráp, keď ťa kritizujú • Buď sám sebou, nedovoľ, aby druhí určovali tvoju životnú úroveň • Rob to, z čoho budeš mať radosť • Vystríhaj sa dlhov • Nenamýšľaj si problémy, v твоjich predstavách vyzerajú oveľa horšie, než sú v skutočnosti • Nepesťuj nepriateľstvo • Vyhybaj sa tým, ktorí ťa robia nešťastným • Maj veľa záujmov • Spoznávaj svet, cestuj a čítaj • Nepremáň čas tým, že sa budeš trápiť svojimi chybami a problémami • Urob niečo pre tých, ktorí sú menej šťastní ako ty • Vždy si nájdi nejakú činnosť, pretože zamestnaný človek nemá čas byť nešťastný •

Šťastie nepramení z toho, že máš z čoho žiť, ale že máš prečo žiť.

William Arthur Ward

Bl. Katarína Volpicelliová
28.december

Zakladateľka Inštitútu služobníc Najsvätejšieho Srdca patrí k zástupu apoštolov chudobných a ľudí na okraji spoločnosti, ktorí sa v 19. storočí stali stelesnením myšlienky príbehu o milosrdnom Samaritánovi.

Katarína Volpicelliová sa narodila 21. januára 1839 v Neapole v rodine patriacej k vyšším kruhom. V mladosti získala dobré duchovné základy a slušné vzdelanie. Na Kráľovskom vzdelávacom inštitúte sv. Marcelína pod vedením vynikajúcich náboženských osobností študovala filozofiu, jazyky a hudbu, čím sa výrazne odlišovala od ostatných žien tohto obdobia. Zatiaľ čo iné dievčatá jej veku vstupovali do spoločenského života a väčšinu času trávil na plesoch a v divadlách, Katarína čoskoro rozpoznala povrchnosť takéhoto spôsobu života. Vzďala sa budúcnosti elegantnej, bohatej ženy a nasledovala hlas Ducha Svätého, ktorý ju pozýval na cestu duchovnej dokonalosti. Rozhodujúcim pre jej napredovanie bolo stretnutie s blahoslaveným Ľudovítom z Casone, ktorý bol nazývaný novým Františkom tých čias. On sa pre Katarínu stal vzorom nezištnej lásky a úcty k Božskému Srdcu.

Ako dvadsaťročná vstúpila Katarína do spoločenstva Ustavičných ctiteľiek sviatostného Ježiša. Pre zdravotné ťažkosti tu však pobudla iba šesť mesiacov. Ako sa ukázalo, Boh mal s ňou iné plány, ako jej to naznačil aj bl. Ľudovít: „Najsvätejšie Srdce, také bude tvoje dielo, Katarína.“ S

pomocou svojho spovedníka sa zoznámila so

Spravodajcom Ježišovho Srdca, ktorý v tom čase vychádzal vo Francúzsku. Z

neho sa dozvedela o rodiacom sa

Modlitbovom apoštoláte. Bez

váhania sa skontaktovala so zakladateľom tohto združenia a vstúpila do jeho radov. Modlitbový apoštolát sa pre Katarínu stal základom duchovného života. Jej zámerom bolo zapáliť vo všetkých rodinách, spoločenstvách a srdciach ľudí lásku k Ježišovi Kristovi. Týmto ideálom bola otvorená pre akúkoľvek službu blížnemu, najmä chudobným a trpiacim. Spolu so svojimi prvými nasledovníčkami založila 1. júla 1874 Inštitút služobníc Najsvätejšieho Srdca, ktorý oficiálne potvrdil neapolský arcibiskup kardinál Sixtus Riario Sforza a 13. júna 1890 aj pápež Lev XIII. Ten ho označil za inštitút inšpirovaný duchom vtedajších čias a schválil ho ako spoločenstvo bez rehoľného odevu. Oslovená potrebami mládeže, Katarína založila sirotinec a putovnú knižnicu. V krátkom čase otvorila niekoľko domov nového spoločenstva, v ktorých sa jeho členky starali o obeť cholery. Služobnice Nasvätejšieho Srdca výrazne prispeli aj k organizácii Prvého eucharistického kongresu v Neapole roku 1891.

Katarína Volpicelliová zomrela 28. decembra 1894, ponúknuc svoj život ako obeť za Svätého Otca. Diecézny proces jej beatifikácie sa začal necelé dva roky po jej smrti a zavŕšil sa slávnostným blahorečením roku 1999.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku